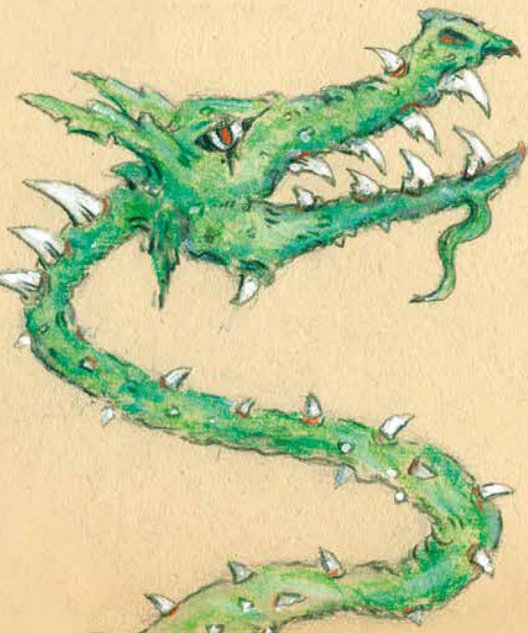
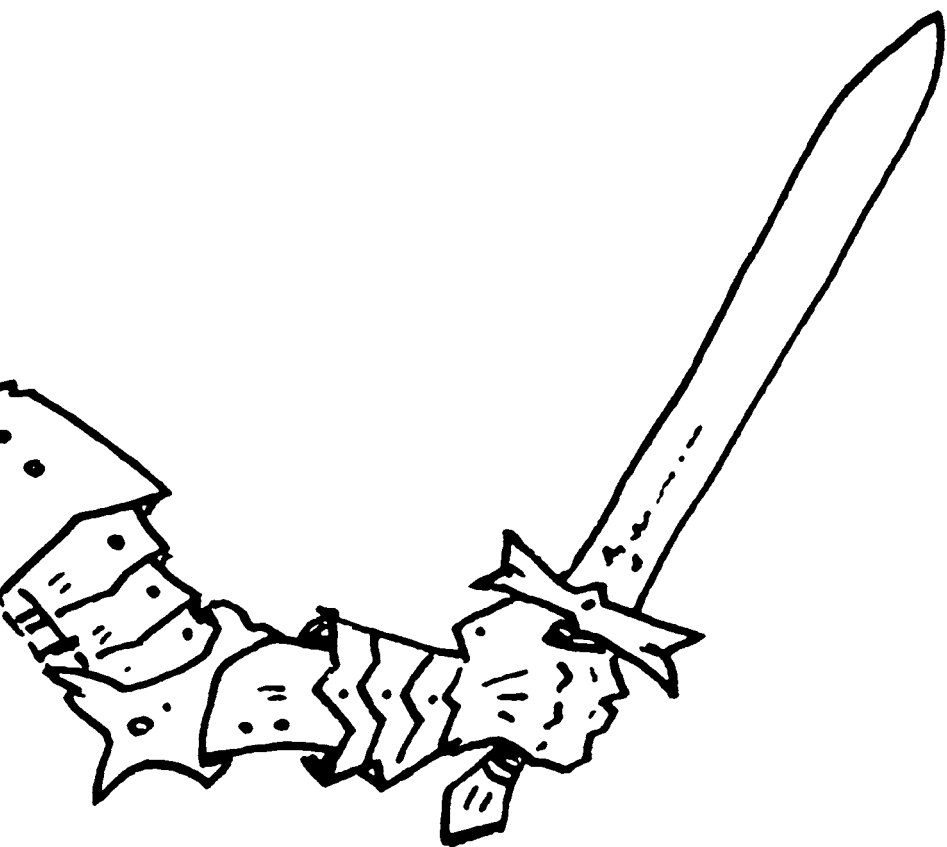

DRAKOBIJCE MOJE CESTA

Marek Domes – Juraj Hajkovský

DRAKOBÍJCE MOJE CESTA

Marek Domes a Juraj Hajkovský

**karmelitánské
nakladatelství**

Domes, Marek

[Drakobijec. Česky]

Drakobijce : moje cesta / Marek Domes a Juraj Hajkovský ;
ze slovenského originálu Drakobijec ... přeložila Františka Böhmová. –
Vydání druhé. – V Praze : Karmelitánské nakladatelství, 2025. – 101 stran
Vydalo Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s.r.o.

ISBN 978-80-7566-694-9 (vázáno)

* 821.162.4-32 * 821-93 * (0:82-32)

– slovenské příběhy

– publikace pro děti

821.162.4 – Slovenská literatura [25]

821-93 – Literatura pro děti a mládež (beletrie) [26]

© Zaoistri na rodinu – Združenie na podporu tradičnej rodiny, 2016

Czech edition © KatMedia, s. r. o., Praha, 2025

ISBN 978-80-7566-694-9

„To je můj milovaný syn...“
Mt 3,17

SETRÁNÍ S POUTNÍKEM

Jsem Artur, kluk jako každý jiný. Mám svoje kámoše, povinnosti, touhy i sny. Už jsem zažil zklamání, neúspěchy a omyly. Hodně a rád sním. Sním o úspěších, vítězstvích, o dalekých cestách a velkých dobrodružstvích. O bojích na život a na smrt. Skutečnost je ale trochu jiná. Problém není v tom, že by se mi nedařilo. Mám partu a musím říct, že jsem v čele mnohých akcí, které spolu podnikáme. Naši rodiče by to sice asi těžko označili za výpravy, ale pro nás jsou to úžasná dobrodružství a objevy. Ale poslední dobou mám i při těchto výpravách takový zvláštní pocit. Jako kdyby ztratily šťávu. Máme svá zákoutí a svoje skrýše, kam rádi chodíváme. Jednou je to vojenský bunkr, jindy pirátská nebo vesmírná loď či nedobytná pevnost. Nebylo nepřítelů, kterého bychom neporazili. Vždycky jsme zvítězili, všechno zničili, občas někoho zachránili. Nic se sice nezměnilo, ale mně začalo něco chybět, něco, co ani neumím pojmenovat. Už nemůžu říct: „Páni, to bylo coolové

dobrodružství.“ Byla to pěkná dobrodružství, ale začal jsem vnímat, že nebyla skutečností.

Rozhodl jsem se: Chci něco víc. Chci zažít něco nového. Něco jiného. Něco skutečného. Nechci si jen hrát na hrdinu. Nechci si „jen“ hrát. Chci být hrdina. Chci prožívat dobrodružství, opravdová dobrodružství. Chci být výjimečný. Už dlouho mi bylo jasné, že voják, pirát, kosmonaut, kovboj ani policajt nejsou skuteční hrdinové. Jsou odvážní a můžou udělat hodně dobrého, ale hrdiny bych je nenazval. Vlastně neumím přesně říct, kdo je to hrdina. Uměl bych vyjmenovat hrdinské činy. Ale hodně z těch, kteří takový čin v životě vykonají, nežije příliš hrdinský život. Dá se žít hrdinský život? Jde to být hrdinou i bez velkých hrdinských činů? Jak toho dosáhnout? Může se mi to vůbec podařit? Kde začít? Co udělám jako první? Co mi vlastně chybí? Můžu to najít? Podaří se mi to? Nemá to nebezpečné? Spoustu otázek a málo odpovědí. Nevím, která ze všech těch otázek je nejdůležitější. Hlavně netuším, kde mám ty odpovědi hledat.

Přišly letní prázdniny. Začal můj čas hledání. To, co jsem měl v úmyslu, jsem naznačil i svým dvěma nejlepším kámošům, Honzovi a Fandovi. Řekl bych, že jsem jim byl spíš pro legraci, a došlo mi, že jsem na to sám. Chtěl bych se stát skutečným hrdinou a rád bych zažil opravdová dobrodružství. Všude, kam jsem se během prázdnin dostal, jsem hledal odpověď na otázku: „Nemůžete mi říct jak? Co mám dělat? Kde hledat?“ Tak jsem se ptal snad každého u nás ve městě i v blízkém okolí. Vedoucích na táboře, ale i lidí, které jsem potkal na dovolené s rodiči.

„Co to říkáš? Na takové řeči jsi ještě malý.“

„Neotravuj s hloupostmi, to fakt nemáš co na práci?“

„Poslyš, chlapče, kde máš rodiče?“

„A nějakou těžší otázku nemáš?“

Takových odpovědí jsem se většinou dočkal. A kromě toho posměšků, výsměchu, ponižování a smíchu nebo jen pokrčení ramen či mávnutí rukou. Skoro všichni ti lidé měli ve tváři vepsaný smutek, hněv, zklamání. Jejich tvář neznala úsměv a jejich pohled byl prázdný, jako by se dívali skrze mě. Ale já jsem se nepřestal ptát. Chtěl jsem najít odpovědi. Mnohokrát jsem z toho byl unavený, smutný, nešťastný a chtěl jsem to vzdát. To jsem si většinou sedl a v tichosti jsem si opakoval: „Kdybych to tak našel! Potrvá to ještě dlouho? Chci to objevit! Prosím tě, pomoz mi vydržet, hledat, nevzdávat se! Dej, abych potkal někoho, kdo zná odpovědi.“ Komu jsem to říkal? Tehdy jsem to ještě nevěděl. Jen mi to pomáhalo, dodávalo mi to sílu a odvalu. Měl jsem tak pocit, že nejsem sám. Ty dva měsíce prázdnin byly velice dlouhé, jako by to byly roky. Celé dny jsem se toulal odnikud nikam. Doma jsem skoro nebyl.

Usínal jsem a budil se se stále stejnou otázkou. Nevěděl jsem, zda najdu odpověď.

Začátek školy se blížil a odpovědi nepřicházely. Konec srpna nebyl tento rok moc pěkný. Ochladilo se, často mrholilo a k ránu i večer bývaly mlhy. Jako vždycky koncem prázdnin jsem byl u babičky a dědy. Na konci velké zahrady (říkali jí humna) bylo ohniště, kde jsem si sem tam mohl rozdělávat oheň a opékat nebo jen tak sedět. Humna končila těsně pod kopcem na okraji hustého lesa. V ten pátek byl hodně dlouhý den. Vstával jsem brzo. Protože ve vesnici jsem se zeptal asi každého, byl jsem odpovědi hledat na kole v sousední vesnici asi 20 km od naší. Večer jsem už byl unavený, a tak jsem se s dědou dohodl, že si půjdeme odpočinout za humna. Ještě jsem si v lese rychle nasbíral trochu dřeva a děda mi rozdělal malý ohníček. Nevím proč, ale měl jsem chuť jen tak v tichosti sedět a odpočívat.

Moje víčka byla těžší a těžší. „Asi brzy usnu,“ pomyslel jsem si. V posteli by se mi spalo líp, ale přejít celá humna?

